

XXXVI CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO PROFESSIONALS 2024

Obres guanyadores en categoria de prosa, joves de 15 a 17 anys

1r premi: Júlia Vives Roca

El preu de la llibertat

Sento la respiració de 99 altres persones al meu voltant, en sincronització. Tothom respirant profundament, rítmicament. Fins i tot ens controlen la respiració. Inspiro a un ritme propi, l'única desperta al llit. En aquest camp això equival a un acte de rebel·lió. Aquests són els únics moments de solitud, de diferència i individualitat. M'aixeco lentament, assegurant-me que els meus moviments siguin silenciosos. Només desitjo un moment per sentir-me en control de la meua vida, encara que el perill en el qual em poso pugui ser mortal. No sempre ha sigut així. Encara recordo els dies quan l'originalitat i les diferències eren tolerades i fins i tot acceptades per la Societat. Però els temps van canviar. Primer gradualment, imperceptiblement fins que ja no hi havia marxa enrere. Fèiem veure que res era diferent, fins que ja no vam poder continuar dissimulant. Fins que el canvi va ser irreversible. Recordo clarament el dia. Una nit com aquesta on l'insomni em negava el son. Vaig sentir com la porta s'obria quasi silenciosa. La calma abans de la tempesta. El caos. Tothom es va despertar. El soroll era aclaparador i em vaig quedar desubicada. Només vaig tenir temps de veure el negre de les seves màscares i el blau de l'uniforme. Un blau marí que cada cop relacionàvem més amb el color de la por. Ens van agrupar. 100 persones, una única funció. El meu color és verd. El nostre color. Ja no existeix meu. Les nostres màscares

són negres, però com vestimenta el verd és l'únic color que podem portar. Vestits que et recorden a boscos, que en qualsevol altra situació serien considerats preciosos, luxosos. Ara són una presó, una pèrdua de llibertat. El que faria per poder portar qualsevol altre color només pel fet de poder-ho escollir. Asseguro ser silenciosa mentre m'aixeco del llit. Estic convençuda que el meu cor bategant tan fort que arriba a les orelles dels vigilants, dins de la seva tenda separada. Els meus peus entren en contacte amb el terra i la textura em sorprèn. Sense les botes verdes de sempre, noto la gespa i el fred de la boira als meus peus.

Miro al meu voltant assegurant que ningú s'hagi despertat, sabent que la meua vida depèn de la meua capacitat de no trencar el silenci. Passo entre les fileres de llits fins a arribar a la vora de la tenda. Serà la meua primera actuació de rebel·lió en els trenta-tres dies d'aquest camp pintoresc que amaga una gran tortura. Obro les solapes de la tenda, passant entre la tela. La barreja de tonalitats de blau i lila en contrast amb el vermell del sol durant la posta em recorden a moments nostàlgics.

Diferents postes de sol en temps diferents. Estic tan acostumada al verd monòton dels pins i de la nostra roba que només veure un altre color m'impresiona. Temptejant el meu moment de llibertat, camino endavant. Hauria de tornar abans que es faci fosc, però veient la rapidesa en que s'està ponent el sol sé que no arribo a temps. Camino cada cop amb més seguretat sabent que cada pas que m'allunyo de la tenda és una passa perillosa cap a un futur insegur. Tot el que m'han forçat a sacrificar. 33 nits dormint en aquelles files perfectament uniformes, intentant no ser vista, no marcar cap diferència. Començo a córrer. Em sento atrapada. El vestit i la màscara que encara porto; un símbol de repressió. M'arrenco la màscara negra de la cara i em sento una mica més lliure. Arrenco les capes de faldilla del vestit verd i encara que no hi ha marxa enrere, és el moment en què m'he sentit més viva, i més feliç en l'últim mes. Ja estic lluny de les tendes. Continuo caminant sense mirar enrere. Si algú es desperta ara, veuran el meu llit buit.

No sabran qui soc per això. Mai han vist la meua cara. Mai l'he tingut descoberta fins ara. Només sabran el meu número, 27. Si escullen reportar-ho, la meua cara no farà

cap diferència. Amb el xip que totes tenim implantat a la nostra espatlla, tenen prou informació. Sabia que aquesta llibertat no podria durar i el preu que hauria de pagar per ella seria alt. El número 27 va caminar, entrant al bosc i creuant-lo fins a arribar als camps oberts a vora el riu. Fins i tot allà no va parar de caminar. Després de l'albada, quan els vigilants es van despertar, se'n van adonar de l'absència del número 27. De seguida, els vigilants van activar el xip de l'espatlla d'ella. A poc a poc, el verí va entrar a les seves venes, fent efecte. Ella va continuar caminant cada vegada més a poc a poc. Qualsevol que trobés el seu cos en aquells camps oberts es pensaria que va ser una mort sobtada i accidental.

2n premi: Abril Ramírez Turu

Què va passar ahir?

Fosc. Els meus ulls intenten adaptar-se amb rapidesa a tanta foscor. Els rajos de sol intenten colar-se per la persiana de la meva habitació. Parpellejo uns quants cops abans d'adaptar-me del tot a la llum. M'incorpo lentament, intentant recordar com vaig arribar ahir a la meva habitació, i seguidament un dolor agut em recorre tot el cos. Em trec la samarreta i m'examino el cos com puc. Tot el meu cos està ple de blaus. Intento recordar amb força com me'ls vaig fer. Però tinc un mal de cap espantós que no em deixa pensar amb claredat. Llavors, recordo.

Recordo que ahir a la nit vaig sortir amb les meves amigues de festa per Barcelona. Recordo que vam sortir per celebrar que havíem acabat segon de batxillerat. Segurament les meves amigues em deuriem portar a casa, i jo no me'n recordo perquè molt probablement m'havia passat amb els cubates. Agafo el mòbil, que tinc situat a la tauleta de nit de color rosa que em va regalar la meva àvia quan vaig fer tretze anys.

Quan l'obro, el mòbil em comença a vibrar amb força. Obro ràpidament el whatsapp, i allà em trobo 20 missatges, d'ahir a la nit, de la Maria i l'Èrica, preguntar-me a on m'havia ficat. Em sorprèn que m'enviïn això, ja que pensava que eren elles les que m'havien portat fins a casa. En aquell moment, recordo.

Recordo la festa on estàvem. Recordo les meves amigues ballant a la pista i donant-ho tot. Però no aconseguixo recordar res més. Decideixo obrir el meu Instagram per veure si tinc algun missatge que em pugui donar alguna idea del que va passar ahir a la nit. Però la meva cara de decepció es deu veure des de lluny. Només tinc missatges de les meves amigues preguntar-me on carai m'havia ficat. Decideixo trucar a la Maria perquè em doni alguna explicació. Al quart to me l'agafa. La seva veu de dormida m'indica que encara estava dormint. Però en veure que soc jo se li'n va ràpidament. Fa veu de preocupada mentre m'explica que ahir estàvem ballant i de sobte vaig desaparèixer sense donar explicacions. Ella em diu que segurament me'n vaig anar amb aquells nois tan simpàtics que vam conèixer a la festa. I li resta importància a l'assumpte que no me'n recordi de res, culpant a l'alcohol. Ja fa estona que s'ha relaxat al saber que joestic bé, asseguda al meu còmode llit, que tinc des de fa anys. La resta de la conversa la passa explicant-me com va anar ahir, i m'explica amb detalls com va lligar. Quan pengem un record de mi, ballant amb tres nois desconeguts, m'entra al cap.

Com que la Maria no m'ha ajudat gaire, decideixo trucar a l'Èrica per preguntar-li més coses. L'alleujament se li nota a la veu quan despenja al primer to. Em comença a esbrincar per marxar de la festa sense avisar-la, i jo l'intento calmar i li dic que no era molt conscient del que feia, ja que vaig beure molt alcohol. Però llavors passa... L'Èrica m'assegura que ahir a la nit no vaig beure ni una sola gota d'alcohol. Em diu que em vaig oferir a no beure, i a controlar a les que sí que beguessin. Em diu que durant tota la nit només vaig beure coca-cola. Aquella frase és acompanyada per un sentiment de malestar que em travessa tot el cos. Quan penjo, recordo acceptar la beguda que un dels nois, Nico, si no recordo malament, em va donar.

Començo a recordar tot el que va passar ahir a la nit. Les peces del puzzle comencen a encaixar. I mentre em vaig a dutxar recordo com després de la beguda del Nico em vaig començar a trobar malament. I com els tres nois es van oferir a portar-me a casa. Mentre em dutxo, ja tinc bastant clar el que va passar. Ahir a la nit em vaig trobar malament i el Nico i els seus amics em van portar a casa. Però el meu cap encara no entén per què no recordo res. O perquè tinc tants blaus al meu cos. Encara penso en aquestes dues qüestions mentre m'ensabono el cap amb sabó. En acabar la dutxa un record em passa pel cap. Un cotxe, vermell. Probablement, el cotxe en el qual vaig pujar ahir a la nit. A mesura que el meu cap es va aclarint, puc pensar amb més claredat i més records apareixen. Com per exemple el record d'en Nico i els seus amics arrossegant-me amb força a dins d'aquell cotxe vermell. Mentre em passo una tovallola per tots els racons mullats del meu cos, intento recordar amb força el que va passar ahir a la nit. Noto com alguna cosa se m'escapa. Mentre surto del lavabo un record fugaç em passa pel cap. Deixo caure la tovallola a terra al segon. Llavors apareix, apareix aquell record que tenia guardat en alguna part del meu cervell. Mentre les llàgrimes em comencen a caure pels ulls, recordo com em van violar ahir a la nit.

3r premi: Iria Franco Serrano

Mart

Estic sol a Mart, tot és desèrtic, no hi ha res, ni ningú, només jo. Llavors em desperto, sobresaltat, hiperventilant pràcticament. Cada vegada em frustra més, porto ja diverses setmanes amb malsons dia si dia també. No és el tipus de malsons que se solen tenir amb setze anys, suposo que perquè jo no soc com qualsevol altre noi de setze anys. Porto preparant-me com a astronauta des dels set anys, el meu

pare era un reconegut astronauta que va voler transferir la seva passió i el seu do als seus descendents, concretament a mi, perquè a la meva germana ni esmentar-la en qualsevol cosa que tingui a veure amb aquest món. El problema és que cada vegada tinc menys clar que sigui capaç de fer-ho, d'anar a Mart em refereixo.

De petit sempre se'm van dir les conseqüències que comportava anar-hi i hi vaig estar d'acord. Encara que tan sols era una criatura que somiava amb veure marcians i conduir una nau espacial com molts altres, no tenia prou maduresa per a prendre tal decisió. Però realment crec que haver-me oposat no hagués canviat res, el meu pare m'hagués obligat i ho hagués fet a la força. D'altra manera seria la decepció de la família.

El meu pare va morir fa dos anys, quan jo en tenia catorze. Va ser molt dur, sobretot per a la meva mare. Altres es queixen de no haver pogut acomiadar-se, jo em queixo del contrari. El saber que una vegada el teu pare se'n pugui a aquesta nau no el tornarà a veure és molt dur, sobretot si li afegeixes que aquesta mort podria evitar-se, però no si es tractava d'ell. Ell era un heroi en el referent a la seva professió. Mai el vaig veure dubtar en si havia d'arriscar la seva vida per aconseguir alguna cosa que ens pogués ajudar a millorar els nostres coneixements sobre l'espai. Això sí que és amor a l'art, i crec que l'estimava més que a mi. Perquè em va encadenar a això i des de llavors tot l'orgull que sentia per mi venia d'aquí. Va convertir la meva vida en la continuació del seu somni, un somni que no és el meu, i per tant dubto que el pugui complir. Perquè si segueixo ho faig per ell, perquè des del cel em somrigui i em doni un copet d'aquestes que em donava quan estava orgullós. Ja que aquest és tot l'amor que conec, i tots necessitem amor.

Després d'aconseguir dormir una estona més m'aixeco per a començar la meva rutina, que es resumeix en preparació física, preparació psicològica i menjar, si és que ingerir aquestes pastes fastigoses es pot anomenar així. Encara que per a ser-nos sincers ja ni recordo el gust d'un menjar de veritat. Després de la meva rutina d'higiene me'n vaig a prendre els meus suplementes en pastilla i la pasta de textura semblant a la crema de

cacauet que té escrita "desdejuni" a la bossa. Després d'esmorzar em dirigeixo a les piscines per a començar la meva preparació física. Allà m'espera l'equip de bussos. A les piscines sobretot m'entrenen per a acostumar-me a la microgravetat.

Una vegada acabat el primer entrenament parlo amb la meva psicòloga per al seguiment diari. Suposadament, haig d'explicar-li com em sento en tot moment, però evidentment no ho faig. Si ho fes no em deixarien continuar amb tot això perquè està més que clar que no estic preparat. Però bé, tot sigui per tu papa. Quan ja he acabat d'explicar-li mil i una mentides a la psicòloga em toca menjar. Sens dubte el menjar del migdia és el pitjor de tots els àpats. Suposo que perquè és la més copiosa. Mentre faig la digestió em toca classe de teoria. Tinc un professor particular que m'ensenya tots els coneixements que podré necessitar allà, com a matemàtiques, física, biologia... . Quan s'acaben les tres hores de classes continuo amb la preparació física, aquesta vegada fora de la piscina. També m'ensenyen com pilotar la nau i com arreglar-la en cas d'avaria. Una vegada fet tot això, sopo un altre repugnant sobre i llavors dono per finalitzat el dia.

Aquesta és la meva vida, repetir això dia darrere l'altre, menys algun que faig algun entrenament especialitzat i anem a algun lloc. No tinc amics, només mentors, i a la meva família la veig cada molt temps. Tota la meva vida és aquesta missió, la meva vida està dedicada a un lloc en el qual ni tan sols estic. Un lloc al qual ni tan sols vull anar. I després de maleir a aquest planeta m'adormiré, per a témer-li en els meus somnis i condemnar-lo quan m'aixequi enmig de la nit, perquè ja s'ha apoderat fins i tot dels meus somnis.